

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **PaedDr. J. H.**, zastoupený Mgr. Janou Slintákovou, advokátkou se sídlem T. G. Masaryka 1838, Varnsdorf, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2023, č. j. 52 A 9/2022-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2022 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Toho se měl dopustit tím, že dne 4. 11. 2020 v době od 9:30 do 10:00 úmyslně narušil občanské soužití schválností tak, že 1) u vrat na pozemek parc. č. X v ul. M. v blízkosti čp. X v obci Senomaty (okr. Rakovník) nezjištěným způsobem odstranil visací zámek a 2) na společný pozemek umístil nepojízdný přívěsný vozík za auto bez jedné pneumatiky, čímž znemožnil L. T. užívání společné cesty. Za spáchaný přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutím ze dne 8. 8. 2022 prvostupňové rozhodnutí tak, že sloučil oba skutky do jednoho a snížil výměru pokuty na 1 000 Kč.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž obecně namítal, že žalovaný posoudil nesprávně otázku zavinění, nezabýval se materiální stránkou přestupku ani

společenskou nebezpečností a neprokázal naplnění všech znaků skutkové podstaty. K věci uvedl, že vozík chtěl použít pro pozdější odvoz materiálu, k odmontování kola přistoupil, aby L. T. zabránil vozík odcizit a do nejužšího místa celého pozemku umístil vozík sám L. T. V návaznosti na vyjádření žalovaného k žalobě, podal žalobce repliku, v níž označil kamerové záznamy pořízené L. T. za nezákonný důkaz, který byl navíc účelově upraven. Při jednání pak vypověděl, že chtěl odvézt haldu kamene. Jelikož měl vozík defekt, nemohl jej odvézt, a nemohl ho zanechat u haldy kamene, protože by kolem něj nešlo projít. Vozík umístil na pozemku tak, aby bylo možné procházet z obou stran. L. T. jej poté opřel o vrátka paní L. Po porovnání předložené fotografie s videozáznamem žalobce připustil, že vozík byl předtím, než jej L. T. přesunul směrem k vrátkům, umístěn na velmi úzkém místě pozemku mezi ploty.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Úvodem předeslal, že námitky týkající se zákonnosti důkazu kamerovými záznamy a jejich integrity žalobce vznesl až po uplynutí zákonné žalobní lhůty, pročez se jimi nemohl soud zabývat. Dodal, že datum pořízení záznamu je zjevně uvedeno ve formátu MM-DD-RRRR namísto běžnějšího DD-MM-RRR a že neshledal indicie naznačující jakoukoliv manipulaci s videozáznamy. Dále krajský soud s ohledem na argumenty přednesené při jednání připomněl, že žalobce byl v souzené věci postižen za schválnost (vstup na společný pozemek s nepojízdným vozíkem, který zde k újmě L. T. na úzkém místě pozemku *schválně* po odmontování kola zanechal), nikoliv za útok na majetek (zničení visacího zámku). Správní orgány přitom na základě obsahu kamerových záznamů dovodily, že žalobce zamezil užívání pozemku v přímém úmyslu narušit občanské soužití, tedy nikoliv pro jiný legitimní účel. K námitkám žalobce krajský soud uvedl, že se správní orgány dostatečně zabývaly materiálním znakem přestupku. Neshledal, že by bezohledné jednání žalobce, bezdůvodně narušující pokojné užívání nemovitostí a rovněž i společenské soužití v dané lokalitě, postrádalo společenskou škodlivost. Přisvědčil rovněž závěru správních orgánů, že umístění vozíku s ohledem na charakter pozemků znemožňovalo užívání cesty. Soud neshledal logickým, aby žalobce přijel do zahrádkářské kolonie pro kamení s nepojízdným vozíkem a s připraveným klíčem pro odmontování kola a zanechal jej na velmi úzkém místě. Podle soudu z okolností věci i výpovědi samotného žalobce plyne, že měl od samého počátku v úmyslu L. T. uškodit, a přesně za tímto účelem vozík na pozemek přivezl. Na jeho odpovědnost nemá vliv případná následná „msta“ L. T. Závěrem soud shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným a uloženou pokutu přiměřenou.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní poukázal na to, že jako spolumajitel pozemku mohl vozík na svém pozemku umístit, a nemohlo se tak jednat o schválnost, ale toliko o nedohodu vlastníků ohledně užívání pozemku. Ta se řeší civilní žalobou, nikoliv v režimu veřejného práva. Dále uvedl, že námitku nezákonnosti kamerových záznamů vznesl včas, neboť tak reagoval na vyjádření žalovaného, který tuto otázku zpochybnil (nadto byla vznesena i v přestupkovém řízení). Namítl rovněž, že po umístění vozíku byl na pozemku umožněn normální průchod, nejednalo se tak o schválnost. Spáchání přestupku nebylo stěžovateli řádně prokázáno a jedná se toliko o subjektivní pohled správních orgánů a soudu na věc, který se neopírá o přímé důkazy či ucelenou sadu nepřímých důkazů. Poukázaly-li správní orgány na

pokračování

kamerové záznamy, byly tyto pořízeny nezákonně a soud je neměl připustit jako důkaz. Pro výše uvedené navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na závěry krajského soudu, s nimiž se ztotožnil. Navrhl kasační stížnost zamítnout. Poukázal i na vzniklé náklady řízení a navrhl přiznání jejich náhrady.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že se na nyní projednávanou věc užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry se uplatní i v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení

stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Deliktní jednání (přestupek) proti občanskému soužití spočívající ve schválnosti upravené i zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Konkrétně skutková podstata přestupku dle § 49 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona je totožná jako ta v § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o některých přestupcích. Krajský soud proto správně vycházel z judikatury kasačního soudu k úpravě zákona o přestupcích, přičemž souzená věc je typově obdobnou schválností jako ta, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65, či ze dne 27. 8. 2018, č. j. 7 As 258/2018-30. Jednalo se o úmyslné narušení poklidného soužití občanů v daném místě, čase a situaci, přičemž právě ochrana pokojného soužití je zákonem chráněným veřejným statkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007-56).

[12] Na rozdíl od civilního sousedského sporu či pře spoluvlastníků se v případě přestupků proti občanskému soužití posuzuje to, zda bylo třeba zásahu ze strany veřejné moci (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 1 A 24/2010-22, č. 2446/2011 Sb. NSS). Je-li splněna skutková podstata přestupku (spjatá s vyšší intenzitou školení), nejedná se jen o spor civilní povahy, ale právě o přestupek, v němž již stát chrání veřejný zájem v podobě pokojného soužití (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020-24, a v něm citovanou judikaturu). I v této otázce krajský soud ctěl ustálenou judikaturu kasačního soudu.

[13] K námitce včasnosti žalobního bodu existuje ustálená judikatura kasačního soudu, která uzavírá, že rozšířit žalobu o další žalobní bod po uplynutí lhůty dle § 71 odst. 2 s. ř. s. bez dalšího nelze, přičemž v projednávané věci nedošlo k žádné ze zákonem (či judikaturou) předvídaných situací (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Azs 180/2019-50, ze dne 15. 8. 2023, č. j. 4 Afs 95/2023-34, ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 As 221/2022-33, a tam citovanou judikaturu). Zásada koncentrace dopadá nejen na otázky právní, ale i na otázky vztahující se ke zjišťování skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 237/2021-52), jak tomu je v posuzované věci. Vyjádřením žalovaného k žalobě se přitom do řízení nevnášejí nové žalobní body, rozsah přezkumu stanovuje totiž toliko žalobce svými žalobními námitkami (body). Krajský soud nadto kromě dbání na výše uvedené závěry nad rámec věci vypořádal i výtku stran formátu zobrazovaného data na kamerovém záznamu. Na tu však stěžovatel nijak konkrétně nereaguje.

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené proto nemohl přihlédnout k námitce nezákonnosti kamerových záznamů, kterou stěžovatel neuplatnil v žalobě (resp. ji uplatnil opožděně), a která je proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[15] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2. Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-42, či usnesení

pokračování

rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Dle rozšířeného senátu „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že stěžovatel spáchal daný přestupek. Správní orgány postupovaly i v dalších ohledech v souladu s § 3, § 50 a dalšími ustanoveními správního řádu. Rovněž v procesu dokazování nedošlo k žádným zásadním vadám (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45 atp.). Nelze ani přehlédnout, že stěžovatel na vícero místech připouští, že k vytýkanému jednání došlo, toliko se snaží různými (ne zcela plausibilními a konzistentními) tvrzeními legitimizovat jeho důvod.

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu